

та, която до сега е влияла пагубно върху историческата ни сждба (особено въ последно време), е извадилъ на показъ Славейковъ, като сжщевременно я изобличилъ. Съ това „Късметъ“ добива въ сегашния моментъ особено актуално значение — действува като едно внушително предупреждение.

* * *

„ХОЛАНДСКА“ ЖИВОПИСЪ

Изненадватъ — и съ рисунъка си, и съ тона си —, онѣзи пѣсни, които самъ авторътъ умѣло кръщава холандска живописъ. Тѣ сж леко и бързо нахвърлени скици, въ които свежиетъ реализъмъ често минава въ натурализъмъ, — живи, духовити, писани сякашъ съ дяволита усмивка на уста. Въ тѣхъ Славейковъ показва значителния си наблюдателенъ даръ и — най-важното — душевната си ведростъ и живостъ: тежко съсрѣдоточениятъ съзерцателъ може да бжде — и какъ може! — и живъ и духовитъ (което блестяще доказва и въ прозата си!). И хубостъта на тѣзи скици и драски иде най-вече отъ тѣхната непретенциозностъ (тѣ сж свободни отъ сериозния и тежкия духъ на „осмисленитѣ“ му работи), отъ лекостъта и непринуденостъта имъ. Наистина, Тенирсова живописъ — да се любувашъ на най-незначителнитѣ и обикновени факти: на колибката на горския стражаръ, изправена нѣкжде на баира; на безмълвнитѣ срутини, обрасли въ трънакъ и мѣхъ; на палавото козарче, което рипа отъ скала на скала; на старото умиращо куче срѣдъ двора; на майката свиня съ дванадесетѣ прасета: